

de foreløbige Finantslove efter den første af disse Love, den af 1850, og Henviisningen i denne Lov til de nævnte Regler betød en Henviisning til de Regler, der havde uddannet sig under Soverænteteten, de Regler, der dengang fulgtes af Administrationen; men nu, da vi befinde os under ganske andre Forhold, er det ikke let at sige — idetmindste drifter jeg mig ikke til at afgjøre det — hvad der skal forstås ved disse Regler. Læser man lidt videre, vil man finde, at der staar: „dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det Forslag til Finantslov for bemeldte Finantsaar, der er Rigsdagen forelagt, ikke overskrides“, men det falder jo let i Dinene, at naar man ikke overskrider de enkelte Poster, ville Hovedsummerne hellerikke blive overskredne, og altsaa er der en Unsigtighed i Uffattelsen, — men heller intet Videre, det er ikke nogen Sag, der har stor Betydning. Jeg bemærker, at Lovforslaget, som det foreligger nu, er overensstemmende med den første Lov af den Bestaffenhed, som udkom i 1850, og hvis Text, forsaavidt den passer, er gaaet over i alle lignende Finantslove af den Bestaffenhed. Jeg finder det derfor meget forklarligt, at den ærede Finantsminister har fulgt den Praxis, som er tilstede, men finder det paa den anden Side rigtigt, at man ser Lovforslaget noget nærmere igjennem og gjør Forsøg paa at ændre det, naar det nu ligger for, at vi jevnlig skulle have foreløbige Finantslove. Ved Siden af, at jeg derfor tror, at der er al Grund til alvorlig at tænke over den Tilstand, der fremkommer ved de langvarige Finantslovs-Behandling, og den Indflydelse, som deraf følger paa Rigsdagens Samlinger, vil jeg henstille, om der ikke er Anledning til, naar vi endelig skulle have foreløbige Bevillinger, at affatte dem paa en anden Maade end den, der nu foreligger. Om det kan gaa an strax her ved et Ændringsforslag at forsøge at forandre Ordene „foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter“, vil bero paa en nøiere Overveielse. Jeg vilde helst se et Forslag herom fremkomme fra Regjeringens Side, og skulle vi have Nytte af det Slags Love, vil jeg haabe, at Regjeringen vil tage under Overveielse, hvad der kan gøres i den Henseende. Med Hensyn til Bevillingens Omfang, tror jeg for min Del, at man ubetinget bør rette Jællen med Hensyn til Fortsættelsen af Arbejder, der allerede ere paabegyndte; til en saadan Fortsættelse bør en midlertidig Finantslov aabenbart give en Bemyn- digelse.

Finantsministeren (Jonnesbø): Med Hensyn til Uffattelsen af Texten for den midlertidige Finantslov vil jeg helst afvente de Forslag, som det ærede Medlem maatte maa finde sig foranlediget til at stille; thi det er jo ikke aldeles tilfældigt, at man

stadig gjennem en Række af Aar har brugt de samme Udtryk. Jeg benægter dermed ikke, at man ikke kan bruge andre Udtryk, som skulle betegne det Samme, men jeg har bestandig haft en Følelse af, at disse midlertidige Finantslove overhovedet ikke kunne erexveres — jeg tilstaaer maaske heller ikke konciperes, — uden at der bliver endel tilbage, som vedkommende Minister maa gjøre paa sit eget Ansvar. Blandt disse Ting regner jeg f. Ex. hvad den ærede Landssthingsmand nævnte: at fortsætte Arbejder, der i Kraft af tidligere Finantslove allerede ere paabegyndte; jeg har idetmindste ikke oplevet, at man har standtet dem. En ganske anden Ting og en ganske alvorlig Ulempe er det, at man ikke kan begynde paa noget Nyt, og at man altsaa meget jevnlig kan blive forhindret fra at begynde i rette Tid til at faae Arbeidet fordelagtig bortkontraheret, ligesom man ogsaa ved faaledes at være bunden kan være nødt til at lade den fordelagtige Tid til at kjøbe Materialier osv. gaa hen og derved først blive færdig langt ud paa Efteraaret, hvad der selvsjælgelig fordyrer Arbeidet og maaske ogsaa forringer det. Hvad den fastsatte Tidsgrænsse angaar, skal jeg derom kun sige, at jeg væsentlig har valgt to Maanedes af Hensyn til dette Thing, for at give det Tid til at kunne anvende dets grundlovmæssige Indflydelse paa Finantsloven, og skulde man derfor her mene at være istand til at behandle Lovene paa kortere Tid, kan der selvsjælgelig fra min Side ikke principielt gøres nogen Indvending mod, at man forkortet Tiden; thi desto hurtigere ere Ulemperne borte. Skulde der indtræde andre Forhold, som maatte nødvendiggjøre en yderligere Forlængelse, maa Thinget naturligvis være forberedt paa, at jeg kommer med endnu et lignende Lovforslag.

Krieger: Jeg skal blot gjøre den korte Bemærkning, at der vist ikke kan være to Meninger om, at det er en uhyre Ulempe, naar Finantsloven kommer saa sent herind, som det i de sidste Aar har været Tilfældet. Det er saa ofte blevet fremhævet, men det føles neppe i tilhørlig Grad udenfor selve Administrationen, idet det for Administrationen er forbundet med ganske overordentlige Ulemper, at der ikke kan træffes de fornødne Dispositioner i en passende Tid inden Finantsaarets Begyndelse. Jeg anser det for tvivlsomt, om der virkelig paa nogen praktisk Maade kan raades Bod paa denne Ulempe ved nogenjomhelst Forandring i den midlertidige Indtægts- og Udgiftsbevilling; det er mig meget tvivlsomt. Der har før været gjort Forsøg paa at give en noget nærmere Bestemmelse; men det var i en Form, som jeg tvivler om, at man i dette Thing vil billige. Flere ærede Medlemmer ville vist erindre, hvad jeg sigter til, nemlig et Forslag om at optage en Henviisning til de Wo-